

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

*Местото каде ќе дознаеш што
навистина вреди да се прочита...*

Наслов на оригиналот издаден од страна на **HarperCollins Publishers Ltd.**

I Heart New York

© Lindsey Kelk, 2009

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа **Сакам книги, 2010**

*Сите права обезбедени и задржани во договор со
HarperCollins Publishers Ltd.*

Главен уредник Ивана Николовска

Јазична редакција Ана Кулеванова

*To the members of Sakam Knigi
with love Lindsey Kelk
2009*

Сите права за книгата и нејзините продолженија се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во било која форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

ЛИНДЗИ КЕЛК

ГО САКАМ ЊУЈОРК

Наскоро, откако ќе бидете заразени од „*Го сакам...*“ треската, ќе уживате во следните две продолженија:

Го сакам Холивуд

Го сакам Париз

ГО САКАМ ЊУЈОРК

Линдзи Келк пишува од своја шестгодишна возраст уште кога ги прочитала сите книги во нејзината соба и одлучила дека единствениот начин да преземе нешто е да напише нова. *Авантурите на Телина*, мечето супер-херој, за жал никогаш не е издадена. 22 години подоцна, таа работи како уредник на книги за деца во Лондон за никој повеќе да не се доведе во таква драстична ситуација – да нема книги за читање. Кога не пишува, чита или гледа телевизија повеќе отколку што е во границите на нормалното. Линдзи сака да носи чевли, да купува чевли и да суди за чевлите на другите.

За повеќе информации за Линдзи и нејзините идни романи, *Го сакам Холивуд* и *Го сакам Париз*, објавени во 2010 година, посетете ја страницата www.iheartnewyork.co.uk

Посветено на луѓето кои ме научија сè што треба да знам:
Нана, дедо, Џенис, Филип и Боби

И за луѓето кои ме научија на сè останато: Џејмс, Дела,
Кетрин, Бет, Марк и Луиз

БЛАГОДАРАМ

Седумнаесет пати благодарам на сите кои овозможија да се случи оваа книга, особено Лин Дру, Клер Борд и Викторија Хјус-Вилијамс, го сакам вториот кат. Благодарам на Кејти Фулфорд што не го фрли моето сценарио во корпа за отпад и што ми кажа дека веднаш го прочитала. Благодарам на Ајшеа што го скрши мразот и ме прати за прв пат во Њујорк. Им благодарам на сите во детскиот тим (минат и сегашен) што ме трпеа толку долго и што молчеа. Благодарам на Бет и Џенет што ме трпеа секој пат кога требаше да „истражувам“. И му благодарам на доларот што беше толку слаб во последниве осумнаесет месеци. И пред сè, му благодарам на Марк Џејкобс за бескрајната парада на убавината. Ти должам сè.

≈ ПРВА ГЛАВА ≈

Патот до олтарот сега изгледа многу, многу долг.

Тиарата ме стега.

Можете ли да се здобелите во главата? Најверојатно последниот колач кој го изедов ми отишол директно во скалпот. Ме болат нозете од чевлите. Без разлика колку се убави или скапи, топчињата на нозете ми се како да сум одела нагоре надолу по ренде за сирење и потоа сум ги натопила во некоја силна киселина или хемикалија.

Го видов Марк на крајот кај олтарот, изгледаше релаксирано и среќно. Добро, претпоставувам дека не мора да се движи со 10 сантиметри Кристијан Лубутон и фустан кој се влече по подот како рибина опашка. Не можеш ни да ги видиш проклетите штикли, Анџела, се критикувам себе си. Дури ни врвот на палецот.

И сега, рацете ми се потат. Дали имам цели кругови од пот? Пробав скришно да украдам поглед под рамењата без да испуштам нешто важно од мојот букет.

„Анџела? Добра си?“ Луиза се намурти кон мене - слика на совршенство, мирно како се друго, беспрекорна шминка, без нишање. А нејзините штикли се повисоки од моите.

„Аха-хам,“ одговорив, елоквентно како и секогаш. Фала му на Бога што е нејзина свадба, а не моја. И те молам Господе, додека сум на свадбава, можеш ли да не му дозволиш на Марк да се фокусира на тоа колку лоша деверица сум, за секој случај да не го предомисли тоа во утврдувањето на нашиот датум. Сериозно, дамките од пот ужасно ќе се забележуваат, фустанот е со боја на светло кафе, специјално избран за да ме прикаже како болно куче.

Се сопнав токму пред олтарот позади Луиза, со мала насмевка за мама и тато; изгледајќи соодветно среќно имајќи ја предвид свеченоста на пригодата. Се надевам дека така и изгледам. Постои можност да изгледам како да се прашувам дали сум ја оставила пеглата за коса вклучена. Гомненици! Што ако сум ја оставила?

Се вчудоневидувам од тоа колку се кратки свадбените церемонии. Месеци на свршувачка, часови

поминати во планирање, цел викенд потрошен за една ергенска вечер и животната зделка се заврши за дваесетина минути и неколку свечени песни. Дури и фотографирањето траеше подолго од самата церемонија.

„Не ми се верува дека се омажив!“ изусти Луиза. Смејќи се, дојдовме до невулгарната невеста и главната деверица покрај фонтаната. Ох, Господе. Позите си дојдоа природно, ги имавме вежбано една со друга уште откако бевме доволно големи за да ставаме навлаки за перници на главите позади за да делуваат како долги коси. „Анџела, дали ти се верува?“

„Се разбира,“ реков, стискајќи ја блиску до мене, игнорирајќи ги упатствата на фотографот. „Ти и Тим сте земени практично откако имавте четиринаесет години.“

Сменивме позиции и паузиравме за да се насмееме.

Клик, блиц.

„Нереално е, знаеш?“ префрли една мека плава кадрица преку рамото и намести едно залутано праменче во мојата пунџа. „Навистина се случи.“

Клик, блиц.

„Добро, подгответе се,“ реков низ бисерна насмевка. „Јас и Марк сме следни, а ти ќе бидеш таа во фустан на деверица.“

„Зборувајте нешто повеќе за закажување на датум?“ праша Луиза занимавајќи се со вовчето позади неа. Требаше ли да го направам тоа?

„Не баш,“ ја протресов главата. „Мислам, зборуваме за тоа цело време откако вие двајца договоривте датум, но откако го унапредија Марк едвај имаме време да трепнеме. Знаеш како е.“

Луиза му мавна на фотографот. „Ммммм, мислам, мислиш ли дека дефинитивно ќе се омажиш? Мислам, со Марк?“

Клик, блиц – оваа не беше добра фотографија.

Морав да ги држам рацете врз очите за да ја видам поубаво Луиза. Августовското сонце ја осветлуваше отпозади, затемнувајќи ѝ го лицето и осветлувајќи ореол од тенки плави кадрици.

„Се разбира“ реков. „Верени сме, нели?“

Воздивна и ја протресе главата. „Да, само се грижам за твојата среќа. Со свадбава и со другите работи, се

чувствувам како да не сме зборувале за тебе и Марк со години.”

„Нема што ново да се каже. Веројатно го гледаш повеќе од мене. Барем го имате тенисот секоја недела.”

„Се обидов да те натерам да играме во двојки,“ промрмори таа, фаќајќи го повторно работ од фустанот. „Само сакам да бидеш среќна како што сум јас сега. Ох, тоа е баш попување, извини. Знаеш на што мислам бејби, само, биди среќна.”

„Среќна сум,“ ја уверив, земајќи ѝ ја раката и ставајќи ја врз фустанот како прегратка. „Навистина сум среќна.”

Конечно избегав до тоалетот, само што завршија говорите и малку пред да почне танцувањето.

Приемот се одвиваше во адаптирана плевна, имаше само две женски кабини, од кои ниту една не беше доволно голема за да се завртиш во неа, така што избегав до нашата соба. Погледнав по моите расфрлени работи. Го носев целиот мој живот во масивна раскопана торба – лаптоп, iPod, телефон, неколку распарталени стари книги. По собата беа расфрлани парчиња шминка и парталчиња облека спротивно од внимателно организираниот куфер на Марк. Место за сè и сè на свое место, дури и во хотел.

Бев среќна, си помислив, фрлајќи се на креветот и мрзливо прелистувајќи ги страниците на една од книгите со ножните прсти. Имав интересна флексибилна работа, ја имав Луиза, најдобрата другарка на светот и ослабев девет килограми за оваа свадба што ми дозволи да облечам фустан број четириесет и два. Можев дури и да се убедам самата (ако нема кој друг) дека бројот четириесет подобро би ми стоел. Не бев ужасна за гледање, долга, светло кафена коса, зелено-сини очи и откако ослабев, открив импресивни јаболчници. И го имав Марк. Кој не би сакал убаво момче, банкар? Треба да се смета за среќен, се обидов да се убедам. Да, и тој секако не е лош, има своја коса, нема наследни болести, плата на градски банкар, автомобил и хипотека, но јас посетував ужасно понижувачки курсеви за губење тежина последните шест месеци (не беа самите вежби толку тешки колку што тренерот бдееше како месечина над

мене или подобро кажано се однесуваше како некој тренер на кучиња), знаев да готвам и ја чистев бањата секоја недела без некој да го побара тоа од мене. И не, Неговата Светост уште не клекнал, но јас не бев ужасна девојка и заедно сме отсекогаш, откако наполнивме шеснаесет. Десет години. Но, зборовите на Луиза ме мачеа малку. Дали сум среќна? Можеби поадекватен избор на збор би било задоволна отколку среќна како Том Круз кога скокаше на каучот кај Опра во емисија, но и тоа е среќа, нели?

Го погледнав свршеничкиот прстен. Класичен единечен скапоцен камен. Не огромен или светкаво ѓубре, но не и ситнурајка што треба да се гледа под лупа. Марк го купи со својата прва плата и ми го даде на одмор во Севилја, направи мала замка за да биде поромантично и следуваше одличен секс во нашата хотелска соба. Изгледаше страшно романтично во тоа време, но сега делува како многу одамна. Зарем не треба да ме притиска за датум? Само малку?

„Немој да бидеш смешна,“ си реков на глас збунето. Луиза веројатно само сака да си каже и да се пофали сега кога е мажена, само што не очекував нејзината самозадоволна свадбена нервоза да се појави уште пред да излезе од црква. Сè е во ред со мене и Марк. Сè е во ред десет години, зошто да се грижам? Пробав да ги облечам моите преубави штикли, но левата нога ми изгледаше како да добила четири килограми од оние изгубените девет. По петте бесполезни минути барајќи ги моите резервни ниски и покомотни чевли, сфатив дека мојата кеса со екстра чевли воопшто не го напуштила автомобилот. Тоа значеше дека ќе морам да им се спротивставам на пијаните чичковци, на децата кои играа напумпани со енергија од тортата (а видов и балони што значи дека беа наоружани) и да стигнам до паркингот каде што беше паркирана колата.

≈ ВТОРА ГЛАВА ≈

Го барав автомобилот, одејќи на прсти, боса, со Лубутон во рака. Ренџ Роверот на Марк беше во темен кош, скриен помеѓу прекрасни жални врби. Кога го купи пред шест месеци, Луиза го сфати како директен знак дека е подготвен за деца. Јас го сфатив како директен знак дека никогаш повеќе нема да ми дозволи да возам сама. До сега, се покажа дека јас бев во право. Барајќи го резервниот клуч во чантата, забележав дека светлото за читање во задниот дел е вклучено. Си се насмеивав затоа што знаев дека Марк ќе биде среќен што сум излегла и сум го спасила акумулаторот од испразнување. Притискајќи го копчето за да го исклучам алармот, наместо да го притиснам дуплото копче, ме поздрави гласна сирена и светлечки индикатори. Тогаш сфатив дека има некој во автомобилот.

Гомненици, нѝ го крадат автомобилот, и јас сум таму, боса, кривејќи со нозете по ситните камчиња со чифт чевли од четиристотини долари во едната рака и со фустан кој се влече до под. И само што го исклучив алармот. Брилијантно, Анџела. Крадците на автомобилот дефинитивно ќе ме убијат. Ако ме убијат на свадбата на Луиза, таа ќе збесне. Сите нејзини годишнини ќе бидат уништени. Дали сепак ќе замине на меден месец? Можеби можам да ги искористам штиклите како оружје. Добро, можеби не, не сакам да ги извалкам. Но, тие се Лубутон, што значи ѓонот е веќе црвен¹...

Подготвена бев да се тргнам и да си ги замислам насловите по весниците кога се сетив на моите чевли. Можат да го земат автомобилот на Марк, по ѓаволите со него, но нема да им дозволам да ги земат моите рамни чевли. Можеби беа стари две години и купени од Топ Шоп, но тие се едни од најудобните проклети чевли што некогаш сум ги имала. Ја отворив задната врата за да се соочам со крадецот пред да сфатам што се случува. И тогаш, во возбудлив момент на јасност, сфатив дека нема човек кој сака да го украде автомобилот или моите чевли,

¹ Заштитен знак на чевлите Кристијан Лубутон е црвениот ѓон

туку дека се двајца луѓе кои имаат секс на задното седиште.

А едниот од нив е Марк.

„Анџела,“ запелтечи, неговото црвено испотено лице зјапаше во мене, а на левиот образ имаше траги од засеците од мојот Хелоу Кити сигурносен појас. Не ми дозволуваше да го ставам напред. Ми требаше уште еден момент да ја забележам голата жена под него. Таа ме погледна, смрзната под Марк со замачкана маскара и црвена брада од неговата сеприсутна подникната брадичка. Воопшто не ја препознав, блондинка, изгледаше релативно слабо од она што можев да го видам од нејзините ковчести рамења и имаше убав тен. Свилен син фустан како паун беше стуткан на седиштето што ми покажа дека била на приемот на гости, а прекрасниот чифт сребрени Џина сандали околу половината на мојот дечко дека навистина требаше да ги забележам сандалите порано. Навистина сакам убаво изработени чевли.

„Дојдов да си ги земам рамните чевли.“ реков, тивко, без движење.

Се препнав наназад кога Марк на стомак се извлече од автомобилот и падна пред мене, боксерките му беа надолу по нозете, а испотената кожа му се одлепи гласно од црната кожа на автомобилот.

„Анџела,“ Марк застапа, ги крена високо пантолоните и се замота во кошулата. Преку него погледнав во автомобилот. Девојката успеала да си го облече фустанот и се триеше под очите обидувајќи се да си ја извади маскаратата. Со среќа, помислив, ако е квалитетна како што ти се и штиклите нема да го извадиш тоа со триење. Штиклите изгледаат супер. Кучка.

„Анџела,“ повторно се обиде да ме оттргне од мојата збрка предизвикана од чевлите. „Јас, ова – што правиш надвор?“

Го погледнав. „Штикли,“ реков, мавтајќи ги сандалите пред него и правејќи мимики кон автомобилот. „Не ми ги донесе рамните чевли внатре.“

Зјапаше во мене, движејќи го погледот од мене кон штиклите и назад до автомобилот. Полека, како да бев

животно на штрек кое може да нападне во секој миг, тој се врати до задното седиште и посегна под седиштето за да ја земе малата платнена торбичка за чевли. Ми ја подаде, плашејќи се да ме допре, плашејќи се да оствари контакт. „Фала.“ Ја земав торбичката.

Марк стоеше, облеан во светлото од задните седишта, црвен, испотен, без пантолони, чевли и чорапи со мало влажно делче што расте во предниот дел на боксерките за да додаде и малку навреда на повредата.

„Што по ѓаволите правиш, да го ебам?“ прашав. Неверојатно елоквентно.

„Анџела,“ Марк се извлече напред еден сантиметар.

„И, која, по ѓаволите, е онаа?“ прашав, посочувајќи кон девојката со мојата лева Лубутон, која сè уште беше во мојата рака. Девојката погледна на страна, заробена во задниот дел на автомобилот.

„Анџела,“ пропелтечи, повлекувајќи се од совршено покажаниот палец насочен кон неговиот храм.

„Не, јас сум Анџела. Гледам како си се збунил.“ реков и почувствував како почнаа да ми се полнат очите. Дечко ми имаше секс на задниот дел од нашиот автомобил, нашиот прекрасен иден семеен автомобил на свадбата на нашите најдобри пријатели. Немаше да плачам пред него додека тој ги заебува десетте заеднички години со евтино ебење на паркинг.

„Анџела, ова е Кејти. Јас, ова, јас –“ тој повторно погледна назад и погледите им се пресретнаа и се колнам дека видов мала несоодветна насмевка на неговото проклето лице. Тоа беше најболниот момент од целата работа. „Ние, ова, играме тенис заедно, и, ова –“.

„Ова го сметаш за играње тенис? Гомнар, дали Луиза знае дека „играш тенис“ со Тим?“ Сакав да го удрам, да ја удрам и неа, и само што ќе фрлав паричка за кој да си го добие прв, сфатив. „Не си играл тенис со Тим,“ реков.

„Не.“ ја протресе главата.

„И не си работел до доцна.“ Се добиваше ужасна смисла.

„Не.“ тој воздивна, рамењата му паднаа надолу како да прифати.

„Дали Тим знае?“ прашав.

„Да.“ Дури не ни погледна нагоре.

„И Луиза знае?“ ги стегнав силно штиклите одвај свесна дека шнолата ми ја сече дланката.

„Мислам.“ климна. „Мислам, ова, ние играме тенис понекогаш. Двојки. Јас – не сум сигурен.“

Дали сум среќна? Луиза сакаше да знае дали сум среќна.

„Сите вие играте во двојки заедно?“ голтнав кнедла, обидувајќи се да не повратам.

Ме погледна, ги крена веѓите, здивот му се заглави во грлото. „Анџела, немој“ ја подаде раката кон мојата подлактица.

„Да не си се осмелил!“ реков, чувствувајќи како жолчката ми се крева во грло и ја тргнав раката. „Да не си се осмелил да ме допреш.“ Со штиклата дигната високо горе над главата, сфатив колку лесно би било. Тој беше стаписан, таа беше заробена на задното седиште, а Лубутонките се добро изработени, проклето квалитетни штикли, прилично сум сигурна дека ќе послужат за два черепа без да се скршат.

Но, наместо да видам две крвави тела, сè што можев да видам беше како Тим и Луиза хистерично се смеат по една партија тенис во двојки со Марк и Кејти. Додека јас седев дома, типкајќи на мојот лаптоп, не јадејќи и чекајќи го моето прељубничко, лажливо копице, ѓубре од момче.

Со потенцијално оружје за убиство во рака, се свртев заедно со потпетиците и почнав да се враќам назад низ паркингот. Како што ги поминував француските врати и одев по подиумот Марк сè уште жално го извикуваше моето име, сечејќи низ малите деверици кои играа на поп диско музиката. Тим и Луиза стоеја покрај подиумот држејќи шампањ и го чекаа диџејот да го најави нивниот прв танц; тогаш Луиза ме виде.

„Анџела,“ викна како што се заковав и застанав пред нив. Токму тука, знаев дека таа знае.

„Зошто не ми кажа?“ викнав. Грижата за тоа дали ќе ѝ ја уништам свадбата одамна помина. Комплетно ме предадоа луѓето на кои им верував најмногу на светот.

„Анџела, јас – зошто не –“ Тим посегна и ја стави раката на мојата подлактица. Пред да сфатам што правам, ја оттргнав раката и му ги пукнав зглобовите на прстите со штиклата.

„Ќе престанете ли да ми го кажувате името како да е проклет седатив!“ паузирајќи со забите. „Го фатив Марк како го ебе вашето другарче за тенис во нашиот автомобил.“

Доколку не го привлеков вниманието на сите со тоа што му ги скриш зглобовите на прстите на младоженецот, сега дефинитивно го привлеков.

„Ох, Анџела,“ липаше Луиза. „Пробав да ти кажам, само што мислев дека мора веќе да знаеш. Знаеш, некако, длабоко во себе.“

„Кога го помисли тоа? Кога ти кажав дека сум совршено среќна и сè уште сигурна дека ќе се омажам за Марк? Кога не ти кажав дека дечко ми е прељубничко гомно? Или кога ти прва почна да играш во двојки со него и со таа ороспија?“

Луиза почна да плаче и сакаше да избега од просторијата, но нејзиното излегување низ француските врати беше спречено од Марк. Сè уште во валканите боксерки, чорапи и полузакопчана кошула, стоеше замрзнат под погледот на 300 гости, повеќето од кои тукушто беа сфатиле што се случува. Конечно секавајќи се дека треба да дишам, си зедев момент да ја набљудувам сцената. Тим гледаше во мене со блед ужас и си ја стискаше крвавата рака, Луиза стоеше на средината на подиумот дерејќи се, опкружена со расплакани деца и Марк стискајќи ја вратата како таа да беше единственото нешто што го држеше се свереше во мене со неверување. Погледнав назад кон гостите и ја видов мајка ми како се појавува во толпата. Ги погледна сите од глава до пети, паузираше, ги напрчи усните и дојде до мене. Олабавувајќи ги белите зглобови на прстите, ми ги извади Лубутонките од левата рака и потоа цврсто ми ја зграпчи раката во нејзината.

„Дојди,“ рече тивко, ставајќи ја раката на мојот грб и водејќи ме низ просторијата. Не можев да видам ништо освен подот пред нозете ниту пак да чујам нешто од зуењето околу мене. Сè што знаев и чувствував беше раката на мајка ми и ситните камчиња сè уште заглавени на босите стапала.

Мора да беше пет наутро кога се разбудив. Собата беше толку голема и тивка што можев да го слушнам

фустанот како ми се набива во ребрата. Се свртев и сфатив дека до мене, во големиот убав кревет, не лежи мојот свршеник Марк, туку мајка ми. Нејзината облека за на свадба беше уредно здиплена и ставена преку столица и јас за момент се поколебав пред да погледнам надолу што носи. Малку е чудно да си ја видите мајка ви во стара Блонди маица и пар боксерки од вашето момче. Бившо момче. Седнав полека и се обидов да не се видам во огледалото додека се заклучував во бањата. Косата ми беше како гнездо поради пунџата со која сум спиеала, шминката размачкана од спиењето и солзите, а наборите на перницата и деловите од фустанот што не беа искинати или замачкани беа извртени и стуткани така што не можев да препознаам што е што.

Ослободувајќи се од сè, обетки, ѓердан, свршенички прстен, влегов под огромниот туш и ја оставив водата да тече. Како се случи ова? Да го оставиме на страна уништувањето на свадбата на мојата најдобра пријателка, како не сум забележала дека моето момче ме изневерува и го прави тоа толку долго и толку отворено што сите мои пријатели знаат? Не било само секс набрзинка, јасно е дека било сериозно. Што ќе правам? Каде ќе одам? Како што тушот сè уште креваше пареа, го поминав телото со сапуница, го исплакнав и го повторив сето тоа, и се обидував да бидам рационална. Да имам ладна глава во секоја ситуација. Мама секогаш велеше дека тоа е една од нашите силни страни.

Ќе треба да одам дома и да си ги земам моите работи. Дома. Претпоставив дека тоа веќе не е мој дом. Веројатно ќе ја всели утре. „Кејти,“ реков со малку самовилски глас во глава. „Не, „таа“, туку ова е Кејти.“

„Туширањево е фантастично,“ реков на глас, вадејќи го тој глас надвор од мојата глава како што топлата, врела вода одеше надолу од трите различни млаза. Како ништо да не беше вистинско. Камо да можев да живеам во хотел. Да не мора да се враќам во оној куп гомна и да пребарувам по моите работи како јас да сум таа која направила нешто погрешно. Исусе, делењето на цедињата. Не можев да се соочам со тоа. Неколку отпаднички солзи почнаа да ми капат од очите. Да можев да останам во овој хотел засекогаш и да се преправам

дека ништо не се случило.

Зошто да не одам во хотел?

Јасно, не овој хотел. Имав чудно чувство дека нема да бидам многу добредојдена на појадок после сè, но друг хотел. Некаде каде што не е лично и каде што е прекрасно и каде што единствена грижа на персоналот би била да ме држи среќна, а не дали ќе уништам некој гала настан. Имав малку пари, штедевме за мојата непостоечка свадба со години и се чинеше релативно соодветно да му го наплатам на Марк неговиот дел заради тоа што се посра врз мене. Мојата работа беше хонорарна, имав пасош, кредитни картички, возачка дозвола (ниту еден крадец не ми го крадеше идентитетот додека бев на свадба скоро недела дена), доволно облека, моите омилени чевли, што друго ми треба? Дефинитивно имав доволно работи за да не мора да одам дома извесен период. Заеби ги цедињата, си го имав мојот iPod. Навистина не постоеше причина да не заминам, и Господ знае, јас сум кралицата на тоа да се разубедам самата себе си од нешто што е дури неодредено конфронтирачко.

Се натерав да излезам од тушот во бањата. За момент, погледот ми отиде на торбичката за миене на Марк, веднаш до мојот свршенички прстен. Многу убава кожна торбичка што му ја купив минатиот Божиќ. Знаам дека ќе посака да се врати по неа, помислив додека ги пакував обетките, ѓерданот и другите работи; полна е со оние модерни работи за бричење што мајка му му ги купува за роденден. За момент помислив да ја наполнам со пена за бричење, но се замрзнав како што го подигнав шишето пена. Тој, згрбавен над таа крава, целиот испотен и збунет. Можеби треба да ја фрлам низ прозорец. Тогаш се сетив како ѝ се насмевна. Неа ѝ се насмевна, пред мене, во оние смрдливи боксерки.

И така, едноставно ми дојде, седнав на веце шолјата и се измочав во торбичката. Тоа беше најодвратното нешто што сум го направила некогаш, а јас бев толку многу горда. Откако убаво ја уништив, го ставив свршеничкиот прстен внатре, ја закопчав и излегов од бањата.

„Мамо,“ шепнав, седејќи покрај неа на креветот.

„Мамо, јас одам.“

Таа ги отвори очите и погледна малку збунето бидејќи се сети на сè и потоа ме погледна како да ќе ме затвори во истиот дом каде што ја стави и баба.

„Што сакаш да кажеш?“ праша, седејќи и изгледајќи уште повеќе збунето во облеката за спиење. „Не мораш да одиш никаде поради оние гомна.“

Тоа беше прв пат да ја слушнам како го нарекува Марк поинаку од „драго момче“ или „оној сладок Марк“, и баш ме погоди тоа.

„Знам,“ климнав кон мојата спакувана патна торба. „Но, со свадбата и сè, мислам дека подобро би било да заминам порано. Работата е тоа што мислев дека би можела да се изгубам на неколку дена за да се средам.“

„Ох, не,“ рече таа, земајќи ми ја раката. „Доаѓаш дома со мене и татко ти, ќе дојде да нè земе после. Ништо погрешно не си направила знаеш. За ништо ти не си виновна. Добро...“

„Знам мамо,“ реков. „Но, мислам дека добро ќе биде да заминам. Резервирав такси за до аеродром.“

Ме погледна малку чудно. „Навистина?“ праша. „Навистина одиш некаде со авион?“

„Да,“ реков, стоејќи, стискајќи ја торбата.

„Каде ќе одиш?“ ме праша, гледајќи во часовникот. „Не ли би сакала повеќе да дојдеш дома со мене и со татко ти?“

„Хмм,“ ја бакнав кратко и брзо на образот како да ја клукнав. „Мислам дека ќе одам со првата идеја која ќе ми дојде на ум.“

Мама ја протресе главата. „Но, каде е подобро отколку дома во ваков период?“